

Några werser, då den wyrdige och högwällärde herr Gustaf Lithovius med den ...

Lithovius, Laurentius Gustavi

1 Ic 1687 Lithovius, Gustaf

Några Verser /

då

Den Wyrdige och Högnällärde

Herr Gustaf Lithovius

med den

Ähre- och Dygderike Jungfru /

Jungf. Margareta Brenner

Höle en lustig Bröllopsdag den Aug.
An. 1687.

SLUDERHOLM / tryckt hoos Joh. Georg. Eberdt.

När Phoebus låt aftraka /
Sit gyllen blenktand här /
Så wänd' jag igen waka /
Ty sömnen blef mig swår.

På Drömmar är Naturen
En Fader ganska mild;
Blef i min Hierna Skuren
En sålsam Måld och Bild:

När Näckan som bäst fölgde
Sit histiot isgråt Ståg /
Med Böllior öfwerhölgde
Wädret hans ludin Låg.

Så wille Mars bewisa
Sin widtbekante Krafft
På Sion / och Fiskiar spisa
Med Menstio Riöt och Safft.

I Lufften Armar sprungo /
Been / Huswud fölgde med /
Krut / Lod i Wädret sungo;
Det lyffradz ei der wed.

Et Step war fram för alla
Med Snille kostfritt bygd /
Gudz staf des Namn war kalla /
Af öfwerträfflig Dygd.

Et annat der å stöigden
Had' brukat all sin Konst /

Ja Himmel / stelswa höigden
Här hade wist sin Gunst.

Gudz staf af mærg och styrkia
Slog loswen hurtigt om /
Sit Spel han wille yrekia
I hastige ansal kom.

Nu gäller nätra Länmar /
O Himmel! Jord / O Sol!
Röt / Lod / Krut / han doch hämnar /
Låt haka bool om bool.

Här tändes Bloß och Facklor
Som Brännar ha til last;
Hör Gudz staf acht din tacklor /
Dit Step din stora Mast.

Hwad stedd Brännar brände
Och stelfi Elden bran /
Men under! stift här hände
Som Most ögon fan.

Vulcani Puff här brasta
Med Låga / brinnand Dunst;
Men intet lodz til Asta /
Eldz Kraffter wor' omsunst.

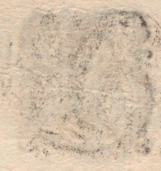
Nu Gustaf bär en Flamman
Altid uti ditt Bröst /
Hör Brenner giör det samma /
Så lyder Himbla = Röst.

Laur. G. Lithovius.

Gudh alt i Ordning skön har skapat / giordt till samans
 Af intet sig til prijs / och til stoor frögd och gaman /
 Han stiftad' och een Dagh at kosra ädla Art /
 Förmedelst bägge Riön; Gud wälgång hade lått.
 Och som det stichtat har all Nåd och Wijsheez fölla
 Blijr oför andrat wist / och skall för Wärliden gälla /
 Så länge Dagh och Nat / Sol / Mån' och Stiernor stå /
 Skall denne Herrans Stick nog sin Fullbordan nå.
 En torf man twijfa om / i Echtastånd at tråda /
 Det lyder ganska wäl / då paar Nächst galer qwäda /
 Och dher man wördar Gudh / är honom får och tåck;
 Dhem frommom är alt reent / hoos dhem är ingen Fläck.
 Så lägg nu Wandringzman / ett Föllieslagh en saknar /
 Stoor Hugnadt / Ros han får / ehwad han syns ell' watnar /
 Dher han wil wijfa af / och gå på willan Fiätt /
 Så är en trogen Wän beredd tå ledan rätt.
 Det har besinnat wäl en Herde för Gudz Tempel /
 En Herde lård och from / wärd allom til Exempel,
 Her Gustaf. tå han det / af Gudz skön hoos sigh sködt /
 En knst och trogen Möd at foga til sitt sködt.
 Ty sedug Måta är af mycket större Wårde /
 En aldrasijnest' Gull / det Kost och Mass ey tårde.
 Som härligt Mandelträ uthwidgar Brenar sin' /
 Så breder hon sin Dngd / som Lius i Huset skijn.
 Gudh som är Mildheez Brunn / Er bägge til stort nöye /
 Sin Nåd och wäldisg Hand / sin Friid til Eder böye.
 Han låte blommas wäl Er Sång och Echtastånd /
 I Sämia / Hiertans Frögd förmedelst Riärleetz Band.
 Och när i warden sidst til Edra Fäder sambla /
 Af detta Herda Liäll / då låt' Er Gudh ey sambla /
 Men före utan Wanck uthi sin Frögde Saal /
 Där Siukdom / Pust och Dwaal en hörs: Men Engla taal.

Ericus Vallenius,

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

44
19
50